

tekst 2 Kon. 2.13: Toeslag reapte hij de mantel van Elia op, die van hem was afgevallen en ging aan de oever van de Jordaan staan.

Gemeente van Jesus Christus.

Wij mensen hebben de grote onnebbelijkheid, dat we de een met de ander vergelijken. En vanmorgen op deze feestelijke dag is de verleidings natuurlijk heel groot om een vergelijking te maken. Een vergelijking bijvoorbeeld tussen deze nieuwe toga en de mantel van Elia. Want daarom heb ik natuurlijk dit verhaal juist voor vandaag uitgezocht. Toen ik dat zei tegen de kleermaker, toen was zijn antwoord; Ik zou als ik u was maar niet met deze toga op het water staan, zoals Elia deed, want dat zou een dure grap worden.

Ik zal ook de laatste zijn om mijzelf te vergelijken met Elia of met Elisa. En als ik dat wel zou doen, dan zou ik meteen ook jullie moeten vergelijken met de profeten? Of met de zwervers van Jericho. Nee, het is heel gevaarlijk om te vergelijken, omdat het niet eerlijk is.

De geschiedenis die we lezen, waarin Elia opgevolgd wordt door Elisa, is voor de profeten en de oerzenders ook aanleiding om te vergelijken. Lou Elia het anders doen, beter nog, zou hij een nog groter profet zijn. En dan vergelijken we maar weer even met nu: hoe vaak wordt ik naar vergeleken met ds. Van de Kamp? En dat is ook niet eerlijk, want we zijn verschillende mensen met verschillende gebeden en talenten, en daar doe je verder niks aan. Als we de een met de ander vergelijken, dan lopen we het gevaar, dat we onwaarheden en onjuistheden verspreken. We hebben het er al vaker over gehad, dat het niet goed is over anderen in het wilde weg te praten. Want juist in de gemeente spreken wij niet over elkaar, maar met elkaar.

Op dienselfde wijze spreken wij niet zo nu en dan over God, maar meestal met God. Daarom dan vanmorgen het verhaal over de hemelvaart en de mantel van Elia; hier omdat ik zo graag wil vergelijken, maar omdat juist nu dit verhaal tot de verbeelding spreekt.

Het is in de eerste plaats een hemelvaartverhaal. Elia wordt ten hemel opgenomen, aan het oog onttrokken door een wolk en hij stijgt op in een vurige wagen met vurige paarden. Dat is heel uitzonderlijk natuurlijk, dat we bij de koningen al lezen over een hemelvaart. En dat kennen we alweer, de hemelvaart van Jezus. Maar hier lezen we dat Elia van deze same weg gaat in de richting van de hemel. De beweging die hij maakt is omhoog, naar God toe, maar vooral het zover is gaan Elia en Elise samen op weg.

De meester en zijn leerling, Elia en Elisa, vertrekken uit Gilgal, de plaats waar Elisa vandaan komt. Gilgal ligt precies op de helix tussen Jericho en de Jordaan. En in deze geschiedenis zegt Elia tot drie maal toe tegen Elisa: Blijf toch hier, want de Heer heeft mij gezonden. En de eerste keer zegt Elia: Blijf toch hier, want de Heer heeft mij gezonden naar Bethel.

Bethel, dat is omers het heiligdom van de koning. In Bethel was koning Jerobeam een nieuwe godsdienst begonnen. Twee gouden kalveren, één in Dan en de ander in Bethel. En Jerobeam zei tegen de mensen: Dit zijn nu voortaan jullie goden, en die zullen we aanbidden. Want deze goden kunnen jullie mooi zien en voelen, en dat is beter dan die onzichtbare God, waar iedereen het over

heeft. En Bethel is ook de plaats, waar de man Gods een eind maakt aan deze rare religieuze praktijken. Daar wordt de aarznei koning ontmaskerd, als een de eiden roem beluete machtmeester.

"Blijf toch hier Eliso, want de Heer heeft mij gezonden naar Bethel, 'huis van God, betekent dat Bethel Bethel dat is het startpunt, daar moeten we beginnen. In het huis van God, waar de schrift oopen ligt, waar we over en vooral met de Heer spreken, daar is het begin van zijn koninkrijk en ook het begin van ons leven.

Tenminste, als het goed is zoeken wij in het huis van God ons startpunt, onze inspiratie, onze kracht. En met zijn zu moeite proberen we de belijdenis van ons geloof staande te houden, zoals Elisa ook tot drie maal toe antwoordt den Elia: 'Zo waar de here leeft en glickeft leeft, ik zal u niet verlaten."

Is dat ons startpunt? kunnen we dat zeggen als gemeente, als menschen van God? Heer, ik zal u niet verlaten! ledere keer naar weer beginnen we hier in zijn huis met ons ouderoep: Onze hulp in de Naam van de Heer, die nooit faalt! Als wij dan ons leven van alle dag met God willen beginnen, kunnen wij dan van herre zeggen: "Heer ik zal u niet verlaten! want hoe moet dat den als wij ons van God verlaten voelen. Ten noien we dat niet, dan komen we daar niet aan toe om te zeggen: Ik zal u niet verlaten.

Hoe redgeren wij eigenlijk als God zich eendient in ons leven? Wat gebeurt er met ons, als ineens blijkt dat God ons nodig heeft, voor zijn werk, voor zijn kerk. Eowaar de Heer leeft, ik zal u niet verlaten! Wat is onze reactie als God zegt, hoe wij van Bethel naar Jeruzalem gaan, de weg van ons leven? Misschien zijn wij dan wel te vergelijken met die jonge man, die achter Jezus aan was gegaan. In de gauwigheid had hij nog een iaken om zijn naakte lichaam te dragen en hij was met alle andere omstandere meegegaan naar Betanabeh en daar waren ze getuige van de gevangenneming van Jezus. En zeker met de anderen vlucht de jonge man weg van de soldaten, die hem willen grijpen, omdat hij bij Jezus hoorde. En hij vlucht naakt weg en het iaken laat hij achter. Is dat zo'n seerle onze reactie?

Ma gaan eerst nog naar even door. En we volgen Elia en Elisa samen onderweg. Vanuit Bethel gaat het naar het zuiden. En Elia zegt: Elisa, blijf toch hier, want de Here heeft mij naar Jericho gezonden. Jericho, die stad immers, die uiteindelijk ten val kwam toen Jozua er met het volk omheen trok.

En het is verleidelijk om ons oorp even te vergelijken met Jericho. Het is verleidelijk om er zes dagen en nachten omheen te trekken, zodat onze zelfgehoudde muren van kerken en groepen en kluieren en rangen en standen in puin vallen, zodat eindelijk eens in alle huizen er in alle harten het licht van God kan doordringen. Hoe zingt Gedde Schurer ook al weer: En moorn dan rompe wy it pun, en bouwe in nije wraide!"

Ja naar Jericho gaat Elia, om puin te ruimen samen met de vijftig profeten. Want daar in Jericho vinden we een groep godsgetrouwe mannen, die leven daar de wet en in de verwachting van de Messias. Daar gaat Elia heen om het puin te ruimen en zedovende een weg te banen voor God.

Hoort dat ook niet bij een nieuwe start, puin ruimen? Moeten wij niet puin ruimen in ons doen en laten, in ons denken, in ons vergelijken, in ons roddelen. Moeten wij niet puin ruimen, schuldbelijden voor God, de roete uit de wereld helpen, zodat God daarin een plaats kan krijgen?

Ein ruimen, ów. niet je verleden rommel achter je laten, en er niets mee doen. Nee, je moet je verleden verwerken zodat je verder kunt. Een mens kan zich van zijn verleden nooit losmaken, maar we kunnen het verwerken, we kunnen het tegen elkaar uitspreken en begrip ervoor vragen. Want als wij met elkaar verder gaan, dan moet je weten wat er in de onder omgaat. Het is goed om te weten wat de ander bezig houdt, zodat je samen kunt puin ruimen. 'Maar óan rompe wy it pun en bouwe in nije wald.'

"Lowaar de Heer leeft er dwaer giffend leeft ik zal u niet verlaten. En de weg van de profet gaat verder. Begonnen in Gilgal, waar Elia werd geboren, via Betel en de gouden kalveren, via Jericho de gevallen stad. En Elia roept: Blijf toch hier, want de Here heeft mij naar de Jordaan geroepen." (14:1)

En zo is ook onze weg: vóór de gedoorte gaan we lange goden en afgoden van Betel gaan we puin ruimen door ons verleden om tenslotte uit te komen bij het water van de Jordaan. Zo komen wij op onze levensweg bij God, bij het water dat ons reinigt, bij de Jordaan, die we met zijn hulp kunnen oversteken. Ja, op deze wijze stranden wij bij de oever van deze doodarivier.

Want dat is uiteindelijk het allernuttigst, die vraag van leven en dood. Daar pakken wij innertijd het meest mee om. Jouw het werkelijk waar zijn? En hoe reageren wij, als wij aan de oever van de Jordaan staan, oog in oog met de dood? Dan hou je je vast aan wat voorhanden is, dan grijp je in wanhoop misschien naar een pijpeltier, naar een verlevings, ja, dan klamp je je vast aan de mens en de dingen om je heen, om overeind te blijven. Want dat is menselijk, dat we ons vasthouden aan wat voorhanden is.

En dan begrijpen we ook dat Elia, oog in oog met de Jordaan, grijpt naar zijn mantel, die voorhanden is. En daarmee vindt hij en maakt hij een begaafte weg door die doodarivier. / En daar aan de overzijde van de rivier, daar gaat Elia naar God toe. Hij overwint de doodarivier en klimt op naar God, met vurige wagen en paarden. Vuur, ów. dan is God bij, met zijn vlammende geest.

En Elia zag hem en riep uit: Mijn vader, mijn vader. / Want zo dierbaar waren ze elkaar geworden, als een vader, die liefdevol zijn armen slaat om zijn kind.

Maar op dit moment schrijven we diezelfde vader, die we ook hebben, bij de heme vaert van Jezus. Wat nu? Hij is weg, Elia is weg. En we kunnen voortaan bij onze teerbaaltijden een stoel voor hem vrijhouden, maar bij de weg, wat nu?

En Elia zag hem niet meer en toen greep hij zijn kleeren en scheurde ze in twee stukken. Hij grijpt wat voorhanden is, en maakt zichtbaar dat hij van binnen vercheurd is, door de dood, door het afscheid. Wat nu? Wat moeten we doen? En kunnen we ons hart en ziel onze ziel vercheurd is?

Wat geloven wij dan? Er is een schriftuur voor ons bij God, wij mogen toeven aan zijn hart, zo zingt Psalm 84, wij mogen leven uit zijn kracht, hij wijst ons rechte wegen. Wij trekken op van overal en in het hart van de wijsheid ontsprikt een heldere fontein. En we gaan voort, we gaan verder, met de kracht van God. En ons idee wijkt van ons voor gods, fordat wij Jeruzalem betreden, want daar is het allemaal om begonnen.

Vanuit Gilgal, via Bethel, via Jericho, door de Jordaan heen in een vreemd land, en dan weer terug, dan trekken we met Elisa voorop opnieuw door de Jordaan heen en dan gaan we de weg naar Jeruzalem, ophoog, want daar willen we zijn, Gods koninkrijk voor de mensen, zijn liefde en gerechtigheid, zijn weg samen met ons.

Een ruimen, door de dood, heengaan, door de depressie heen, verder gaan met de kracht van God, biddend, zingend, ons vastgrijpend aan wie en wat voorhanden is, op weg naar Jeruzalem. Want welwillig die op ons vertrouwt, die erom vertrouwt dat hij uitkomst biedt, en vergeving en verlossing, daarop gelovig vertrouwen en je vergronden aan het evangelie van Jezus Christus, dat voorhanden is!

Greep noch je kansen, roef jander met Jezakei, zo is het kom in beweging, tussen je gouden kalveren vandoan, kom uit dit mislukte Jericho, kom bij die doot vandoan, kom uit je verdriet en rouw, neem je hele verleden, je hele hebben en houden mee, alle herinneringen, alles wat je overkwam, ga er mee aan het werk, ga pure ruimen om voor jezelf een weg te maken naar de heer, onze God. Ga pure ruimen ook in het leven, ga de spier voorover, de ander je dat roekbaar, zorg voor hen die benauwd zijn, wees sterk voor een die zwak zijn, deel dat aan hen die hongerden.

En Elisa raapte de mantel van Elia op, toe van hem afgevallen was, keerde terug en ging aan de zever van de Jordaan staan. En hij nam de mantel van Elia, die van hem afgevallen was en hij sloeg op het water en riep: Waar is de here, de God van Elia?

En daar herken ik mij wel in. Wanneer van je wijf, even wel vergeetken, je waart op wat van zijn armoede, viel, wij vopen op wat voorhanden is, het nieuwe van de Messias, dat ene gerucht dat wel eer, waar is: Het gerucht van de opgestane Heer. En daar doen we het mee, daarmee is het te doen. Daarmee is er een weg te vinden. Daarmee kunnen we aan het werk gaan met de grote vraag van ons leven: De vraag naar God, waar is de here, de God van Jezus Christus.

En dan wikt het weten van de doot, dan wijken de muren van depressie, dan wijken de rouw en de vernietiging, dan rompe wy it op en bouwe in nije wraid.

Nee, we moeren niet vergeetken, maar deze geschiedenis spreekt tot de verbeelding, ze geeft ieder en je levensweg in de weg van Elia en Elia, en dan is het te doen. De twijfel blijft natuurlijk, Want weer dan eens heb ik mij herkend in vers 15: Toen de reukwanden in Jericho, dat hij: Heb ik niet gederd? Je moet niet gash, dat dit ook in ons verleden, dat vragen we ook met ons mee, die momenten dat we heiligen, dat er meer te kappen. Ik ga niet, ik wil niet, ik kan het niet.

Maar uiteindelijk maak je dan toch weer naar datgene wat hij gezegd is. Daar kun je door en voortduren, dat nimmer uiteindelijk wilt glijp, dat nimmer het evangelie, dat evangelie is en dat tot de verbeelding spreekt.

En zo is het versierde ook het deze nog. Zij spreekt tot de verbeelding. Ze is niet de gante der liefde, waaronder wij alles maar bedekken. Het is niet de overgang van Eijs, waarmee wonderen tot stand komen. Het is een verbeelding van de klederen die wij scheuren tot gelas van vrouw. Het is een verbeelding van de gescheurde voorhang van de tempel, waar het is geen ook een verbeelding van wat wij in het leven voorbieden hebben. Het evangelie van Jezus Christus. En het is iets blijvende, dat ook.

Laten we dan samen juist kunnen en de overreik wagen. Laten we dan samen bij God horen. Gode. Vage in de hemel. En laten we steeds weer het evenreik van gode verbeelding laten spreken. Want dat is voorbieden.

Gij hebt mijn wekkend en gescheur
verandert in een blijde veil.
Mijn rouwkleed hebt Gij weggevoerd
nu vreugdekleed draag Gij mij aan.
dat ik dan zijgen in Uw ere
in eeuwigheid. mijn God. mijn Heer.